

[Oluf Pedersen.]

at i 1921—22 opgav Hans Christensen en Indkomst paa 18 000 Kr.; den blev af Landsoverskatteraadet forhøjet til 25 000 Kr., men i Skrivelse af 21. September 1926 blev det meddelt Hans Christensen af Landoverskatteraadet under Sagen, at den virkelige Indkomst kun havde været 18 279 Kr., altsaa Landoverskatteraadets Beregning havde, dengang den forhøjede hans skattepligtige Indtægt, været 40 pCt. forkert. I 1922—23 opgav Hans Christensen en Indtægt paa 13 000 Kr.; den blev af Landoverskatteraadet forhøjet til 16 000 Kr., men 4 Aar efter fik han Meddelelse fra det om, at i Virkeligheden var hans Indkomst i det nævnte Aar 11 832 Kr., altsaa mindre, end han selv havde opgivet, og 40 pCt. under det, som Landoverskatteraadet havde ansat ham til. Som Følge af disse Ansættelser har han i disse 2 Aar betalt 987 Kr. 50 Øre for meget i Indkomstskat, og det Beløb har han aldrig faaet betalt tilbage.

Set i Forhold til de Fejl, som Landoverskatteraadets kyndige Folk her har begaaet, er det ganske urimeligt, synes jeg, at man dømmer Hans Christensen til at betale 4 000 Kr. i Bøde. Hvis en ukyndig Gaardmand kan blive dømt paa den Maade, hvilken Dom burde der saa ikke være for de Embedsmænd, som kan regne saa meget forkert, som her er sket?

Han fik altsaa denne Bøde paa 4 000 Kr. og Efterbetaling paa 553 Kr., og denne Dom blev ikke appelleret. Sagen havde verseret for Domstolene i 8 Aar, og Manden gik ud fra, at da Sagen ikke blev appelleret, saa var den afsluttet. Det viste sig imidlertid, at saadan var det ikke. Efter at Statskassen havde sagsøgt Manden, efter at man selv først havde forlangt 18 000 Kr., hvoraf de 7 546 Kr. var Efterbetaling af Skat, nedsat senere til 4 361 Kr., senere igen til 2 277 Kr., og efter at man havde faaet en Dom, hvorved man kun faar tilkendt Efterbetaling af 557 Kr., saa skete der det, at et halvt Aar efter at denne Dom var afsagt, modtog Hans Christensen den 4. Januar 1932 en Skrivelse fra Skatteraadet i Roskilde, der meddeler, at paa Foranledning af Landoverskatteraadet havde man tilladt sig at ansætte ham til Indkomstskat for Aarene 1918—21, altsaa en Skrivelse om, at man for en Tid, der laa 14 Aar tilbage, havde tilladt sig at ansætte ham til i Indkomstskat for Aarene 1918—21, altsaa tre Aar, og i Formueskat for Aarene 1918—24 at efterbetale i alt 3 600 Kr. ud over det Beløb, som Østre Landsret havde dømt ham til at betale. Det vil sige, at man her

14 Aar efter kommer og forlanger det, som man ikke kunde faa ved Domstolene efter 8 Aars Rettergang.

Jeg synes, at efter at en saadan Sag har været til Behandling i 8 Aar, kunde man nok forlange, at Landoverskatteraadet havde været i Stand til at bevise, hvor meget der med Rette kunde tilkomme Skattemyndighederne. Man faar uvilkaarligt den Opfattelse, at det var ikke Retfærd, man søgte fra Landoverskatteraadets Side, og dette bekræftes ogsaa af et Forhold, som efter min Opfattelse ikke kan tolereres af Rigsdagen. Det viser sig nemlig, at naar man med Hensyn til Indkomstskat kun har medtaget 3 Aar — ikke som med Hensyn til Formueskat 6 Aar —, saa staaer dette i Forbindelse med, at i de andre 3 Aar, som man ikke har medtaget, har Hans Christensen ifølge en Skrivelse fra Landoverskatteraadet for de 2 Aars Vedkommende betalt 987 Kr. 50 Øre for meget, og saa vidt jeg kan regne det ud, har han for det tredie Aars Vedkommende betalt 316 Kr. for meget.

Han har altsaa i disse 3 Aar betalt 1 300 Kr. for meget i Indkomstskat, og dette Beløb har man undladt at trække fra de 3 600 Kr., som man forlangte af ham. Naar man nu ved, at det drejer sig om en Indkomstansættelse 14 Aar tilbage i Tiden, og ved, at Ansættelsen ikke baseres paa Regnskab, men paa Mandens Formueopgørelse, ved, at det drejer sig om en Bondegaard, og at denne Indkomst derfor kan være afhængig af, hvor store Beholdninger denne Mand har, saa vil man forstaa, at naar man for et Aar kræver Efterbetaling af Indkomstskat uden at give Afslag for et andet Aar, saa staaer man her over for en Form for Krav over for danske Landmænd af en saadan Art, at ikke en eneste dansk Landmand kunde undgaa at blive dømt for Skattesvig, hvis dette Princip blev lagt til Grund. Jeg synes, det er urimeligt, at man behandler en Mand saadan, som det her er sket.

Hans Christensen blev altsaa paa Foranledning af Landoverskatteraadet af Skatteraadet ansat til at betale 3 600 Kr. Han protesterede, og der skete det mærkværdige, at Landoverskatteraadet nedsatte Beløbet til 2 476 Kr., men stadig uden at fradrage de 1 300 Kr., som han har betalt for meget i Indkomstskat i de tre Aar, man ikke har regnet med. Naar man satte ham ned, var det, fordi Landoverskatteraadet havde ansat hans Privatforbrug for 1918—19 — altsaa 14 Aar tilbage — til 4 000 Kr., ikke, som man dengang havde ment, til